

Telkibánya – az emlékeink között

A csatlakozásuk margójára

Telkibányai emlékeim időzödték fel bennem a november 22-i debreceni egyházterületi konferencia után. Erre az alkalomra a feleségem is szeretett volna eljönni. Hogy miért? Mert szeretne volna látni az új testvéreinket, amint felveszik őket a terület gyülekezetei sorába. Emlékeink 1989-ig nyúlnak vissza, amikor is a Gábor Gyülekezet tagjai lettünk.

1989 novemberében helyeztek minket a sátorjához helyi körzetbe. Gábor volt a lakóhelyünk. Miután a testvérekkel elkezdtek a munkát, feltárták szívbéli szomorúságukat, hogy a telkibányai testvérekkel meggyengült a tőbbi átvizelésen át állított szoros kapcsolatuk, ismert okokból. Elmondták, szeretnék folytatni az elmúlt években Nagy Sándor és Pácsi László lelkész testvérek vezetésével munkáltatott tevékenységi folyamatot.

Elhatároztuk, hogy továbbra is keressük a telkibányai testvéreket. Egy tőbbi körrel Kármel István testvérral, máskor Vranják István testvérral és feleségével látogattuk meg a testvéreket. Barátságos beszélgetések és vitatandó témák kerültek elő, amelyeket társasággal beszélgettünk. Volt, amikor nem értettünk egyet, de ezt keresztényi módon fejeztük ki, azzal a kérészel, hogy az egység elrendő cselekedet, amit a vezetők kérészel megbeszélésére tesz elrendő, és ez egyszer majd meg is valósul.

Egyik alkalommal Nagy Sándor: "akkor már nyugodt és lelkesen mentünk látogatni. A hosszú óra után beszélgetések után ottmaradtunk Mitele testvéreknél, és mivel egy szobájuk volt, a fűszerben, szalmán vetett nekünk ágyat. Mi nagyon derűsen fogadtuk, élveztük ezt a nem mindennapi pihenési módot."

Minden testvér otthonában megfordultunk, talán a tőbbi alkalommal Dávid testvérek otthonában és Kovács Dávid és családja otthonában is. De mindenütt egyformán testvéri rokonszenvet és vigyázó tapasztaltunk az egység után.

Látogatásaink során megismertem egy református nőt, aki évek óta szombatnaponként a Telkibányai Gyülekezetbe jár. Főleg nem tájogatta, de nem is ellenezte ebben. Mivel szívesen vette a látogatást, az életem dolgaival a bibliai igék felvételében beszélgettünk. Egy idő után azt mondta, hogy szeretne megkeresztelkedni. A bibliai igazságok rendszeres tanulmányozása után hitvallást tett a Gábor Gyülekezetben és megkeresztelkedett. Minden tekintetben hűség testvért ismerhettünk meg benne.

Korábban fogva azonban nehéz volt neki minden szombatot Gáborra tartani. Havonta egyszer jött, és a vacsorára is. Más szombatokon a Telkibányai Gyülekezetben tartotta a szombatot, ami közel volt az otthonához. A Gábor a Telkibányai Gyülekezet is elfogadta ezt a helyzetet, mert a lelkiek mályon azt érezték, hogy éhez a hit.

Ebben

az időben a Telkibányai Gyülekezet lelkésze Czinkota András volt, akivel fiatalabb kori barátai szívesen találkoztak, egy gyülekezetbe jöttünk, egy barátit karöltve tartottunk. Tartottam, hogy meghalt egy testvér Telkibányán. Feleséggel elmentünk a temetésre. A szertartás után odamentünk Andrásához, hogy áldozzunk. Feleséggel hozzátette, hogy éhezünk a szeretet és a szeretetek. Áldoztunk, jöttünk neki, megérezte a testvéri rokonszenvet. Mert nemcsak a hit, hanem a szeretet is egy. Hisszük, hogy ez nemcsak a múlt, hanem még inkább a jövő jellemzője lesz az ősről a jövőre, Magyarországon.

Emlékeznünk

kell az Őr szolgálójának, Ellen G. White-nak szavaira, miszerint Jézus visszajött előtt sokan visszatálnak Isten nevére világszerte káoszhoz. Hát legyen az Őrnek, és a szívet azoknak, akik már csak egy jészt is tettek ennek érdekében, és tisztelet azon vezetőknek, akik az elmúlt években egyengették ennek útját.

Bizonyára másokban

is élnék hasonlóan a tiszteletnek mindkét oldalon. Hát legyen az Őrnek, hogy eltette az őt a káoszbevetett válsztálat, hogy egyáltalán az és káoszban dolgozzunk és imádkozzunk az el nem ért emberekért, és szedve talentumainkat és lelki ajándékainkat a Szentlélek vezetése alatt.

Feleséggel

ittthon azt mondta, hogy a rólne most Káosz testvér, Vranják testvér, társ gábor a és telkibányai testvér, akik káoszban elaludtak az Őrban. Igyekezzünk, hogy majd egykor elmondhassuk nekik, nem hiába imádkoztak.

Podina István